

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: NK, działający w charakterze zarządcy w postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec Alpine BAU GmbH

przy udziale: Alpine BAU GmbH, Salzburg – oddział w Celje, w upadłości

Sentencja

Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego w związku z art. 4 i 28 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zgłoszenie we wtórnym postępowaniu upadłościowym wierzytelności, zgłoszonych już w głównym postępowaniu upadłościowym, przez zarządcę powołanego w tym ostatnim postępowaniu podlega przepisom dotyczącym terminów na zgłoszenie wierzytelności i konsekwencji zgłoszenia po terminie przewidzianym w prawie państwa, na którego terytorium zostało wszczęte to wtórne postępowanie upadłościowe.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – StWL Städtische Werke Lauf a. d. Pegnitz GmbH/eprimo GmbH

(Sprawa C-102/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2002/58/WE – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona prywatności w sektorze łączności elektronicznej – Artykuł 2 akapit drugi lit. h) – Pojęcie „poczty elektronicznej” – Artykuł 13 ust. 1 – Pojęcie „używania poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego” – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe – Punkt 26 załącznika I – Pojęcie „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów przez pocztę elektroniczną” – Wiadomości reklamowe – Inbox advertising]

(2022/C 51/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i strona wnosząca skargę rewizyjną: StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: eprimo GmbH

Interwenient po stronie pozwanej: Interactive Media CCSP GmbH

Sentencja

1) Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, iż wyświetlanie w skrzynce odbiorczej użytkownika usługi prowadzenia konta poczty elektronicznej wiadomości reklamowych w formie zbliżonej do prawdziwych wiadomości przesyłanych pocztą elektroniczną i w tym samym umiejscowieniu co one, stanowi „używanie [...] poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego” w rozumieniu tego przepisu, przy czym losowe określenie odbiorców tych reklam jest w tym względzie pozbawione znaczenia, podobnie nie ma wymogu stwierdzenia stopnia obciążenia dla użytkownika, ponieważ takie używanie jest dozwolone jedynie pod warunkiem, że użytkownik ten został poinformowany w jasny i dokładny sposób o szczegółowych zasadach rozpowszechniania takiej reklamy, a w szczególności o fakcie, iż reklamy są wyświetlane na liście otrzymanych prywatnych e-maili, oraz że wyraził on swoją zgodę w konkretny sposób i ze świadomością tego, że będzie on otrzymywał takie wiadomości reklamowe.

- 2) Punkt 26 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych) należy interpretować w ten sposób, że działanie polegające na wyświetlaniu w skrzynce odbiorczej użytkownika usługi prowadzenia konta poczty elektronicznej wiadomości reklamowych w formie zbliżonej do prawdziwych wiadomości przesyłanych pocztą elektroniczną i w tym samym umiejscowieniu co one wchodzi w zakres pojęcia „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów” użytkowników usług prowadzenia konta poczty elektronicznej w rozumieniu tego przepisu, jeśli z jednej strony wyświetlanie tych wiadomości reklamowych miało charakter wystarczająco częsty i regularny, by uznać je za „uporczywe namawianie”, i z drugiej strony, w braku wyrażenia przez użytkownika zgody na wyświetlanie tej reklamy, może zostać uznane za „niechciane namawianie”.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – WD/job-medium GmbH w likwidacji

(Sprawa C-233/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88 WE – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop niewykorzystany do chwili ustania stosunku pracy – Zakończenie stosunku pracy przez pracownika bez zachowania terminu wypowiedzenia]

(2022/C 51/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WD

Strona pozwana: job-medium GmbH w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy w świetle art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop za bieżący ostatni rok pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik bez ważnej przyczyny jednostronnie rozwiązuje stosunek pracy bez zachowania terminu wypowiedzenia.
- 2) Nie ma potrzeby sprawdzania przez sąd krajowy, czy wykorzystanie przez tego pracownika przysługujących mu dni płatnego urlopu było niemożliwe.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.